

Debreceni Ítéltábla
Bf.I.207/2022/56.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2022. szeptember 15. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és 2022. szeptember 26. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A különösen jelentős értékre elkövetett orgazdaság büntette miatt és társai ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2021. május 21. napján kihirdetett 17.B.37/2020/151. számú ítéletét I. r. és III. r. vádlottak tekintetében megváltoztatja.

III. r. vádlott cselekményét bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntettének [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) pont] minősíti,
és e vádlott szabadságvesztés büntetését 3 (három) évre, a kiutasítást szintén 3 (három) évre enyhíti.

I. r. vádlottal szemben elrendelt vagyonek Kobzás összegét 280 250 000 (kettőszáz-nyolcvanmillió-kettőszázötvenezer) Ft-ra mérsékli.

A Debreceni Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.404/2022. számú bűnjeljegyzéken bevételezett és nyilvántartott bűnjelek közül az forgalmi rendszámú gépjármű elkobzására vonatkozó rendelkezést mellőzi, egyben a jármű lefoglalását megszünteti és azt a tulajdonos részére kiadni rendeli.

III. r. vádlottnál a szabadságvesztésbe az általa 2016. szeptember 22-től 2017. március 22. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be.

Egyéb részekben az elsőfokú ítéletet I. r. és III. r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy a törvényszék az ítéletét a 2021. május 5. és május 10. napjain tartott tárgyalás alapján hozta meg.

A szabadságvesztésbe beszámítja I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből 357 558 (háromszázötvenhétézer-ötszázötvennyolc) Ft-ot I. r. és III. r. vádlottak egyetemlegesen viselnek, míg 30 998 (harmincezerkilencszáz-kilencvennyolc) Ft-ot az állam visel.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában a fellebbezéssel érintett I. r. vádlottat az elkövetéskor hatályos büntető törvényt alkalmazva társtettesként elkövetett orgazdaság büntette [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 379. § (1) bekezdés a) pont, (6) bekezdés a) pont] miatt 6 év – börtön végrehajtási fokozatú – szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra;

az ismeretlen tartózkodási helye miatt távollévő, külföldi állampolgár III. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett orgazdaság büntette [Btk. 379. § (1) bekezdés a) pont, (6) bekezdés a) pont] miatt 4 év – börtön fokozatban végrehajtandó – szabadságvesztésre és 4 év kiutasításra ítélte.

A szabadságvesztésbe beszámította r III. r. vádlott által 2015. szeptember 22-től 2017. március 22. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy e vádlottak legkorábban a büntetés kétharmad részének letöltését követően bocsáthatók feltételes szabadságra.

I. r. vádlottal szemben 497 685 000 Ft erejéig vagyonekobzást rendelt el, rögzítve, hogy az intézkedés részbeni biztosítását a zár alá vett lakás és garázs (összesen 22 900 000 Ft összegben) képezi.

Rendelkezett a lefoglalt nagyobb számú bűnjelről, mely során több más dolog mellett a nyerges vontatót és a pótkocsit, valamint a gépkocsit elkobozta.

Határozott továbbá a bűnügyi költség viseléséről.

A fenti minősítésű, bűnsegédként elkövetett orgazdaság büntette miatt szintén marasztalt és végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítelt, távollévő IV. r. és V. r. vádlottakkal szemben az ítélet első fokon jogerőre emelkedett.

II. r. terhelt az ügyészszeggel egyezséget kötött, majd a Debreceni Törvényszék az egyezséget jóváhagyta és e terhelttel szemben tartott előkészítő ülésen elfogadta a vádlott bűnösséget elismerő nyilatkozatát és a 2021. január 18. napján kelt és e napon jogerőre emelkedett 17.B.37/2020/88. számú ítéletével társtettesként elkövetett orgazdaság büntette [Btk. 379. § (1) bekezdés a) pont, (6) bekezdés a) pont] miatt 2 év 8 hónap börtönben végrehajtani rendelt szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

[2] A rendelkező részben megjelölt ítélet ellen védelmi fellebbezések bejelentésére került sor, az ügyészség tudomásul vette a határozatot.

[3] I. r. vádlott az ítélet kihirdetését követően a büntetés enyhítéséért, a védője a tényállás téves megállapítására hivatkozva elsődlegesen felmentés, másodsorban a büntetés enyhítése érdekében terjesztettek elő perorvoslatot.

A védő a fellebbezését a másodfokú eljárásban írásban részletesen indokolta (25. számú másodfokú irat).

Elsődlegesen eljárási szabálysértésre hivatkozott, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a perjogi szabályokat azzal, hogy az előkészítő ülésen a bűnösségét beismerő és jogerősen elítélt t a tárgyaláson tanúként nem hallgatta ki, így sem a védőknek, sem I. r. vádlottnak nem volt lehetősége kérdéseket intézni a tanúhoz, mely a védelmi jogok sérelmével járt. Ezen túl a bíróság nem indokolta meg a védő által előterjesztett, megkeresésekre irányuló bizonyítási indítvány elutasítását, mely szintén eljárási hiba.

Másodlagosan megalapozatlanságra hivatkozott, részletesen, több pontban foglalta össze, hogy a bíróság egyrészt a megállapított tényekből helytelenül vont további tényekre következtetést, ezért alappal kérdőjelezhető meg a mérlegelés helyessége, másrészt a tényállás elsődlegesen ügyészség előtt tett vallomása alapján annak ellenére, hogy az a további bizonyítékokkal lényeges kérdésekben ellentétes.

Álláspontja szerint a vádlott terhére rótt cselekmény az ítélettől eltérően legfeljebb bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás bűntettének minősülhet.

Tévesnek tartotta a vagyoneklobzás összegét is, mert legfeljebb azon összegre rendelhető el az intézkedés, mely dolgok tekintetében a gazdagodás megállapítható. A lefoglalt dohányáru értéke nem számítható bele a vagyoneklobzás összegébe.

A védő végül a nyomatékos enyhítő körülményekre (az igen jelentős időmúlás, kiskorú gyermekek tartása, nevelése) tekintettel a büntetés lényeges enyhítését indítványozta, utalva terhelt büntetésére, az ítélet belső arányosságára is.

[4] A távollévő III. r. vádlott védője az ítélet valamennyi érdemi rendelkezése ellen jogorvoslattal élt, melyben vitatta a cselekmény jogi minősítését, egyben fellebbezése a büntetés enyhítésére, a végrehajtási fokozatot is sérelmezve, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazására, a feltételes szabadságra bocsáthatóságot érintő rendelkezés módosítására (az ún. „feles kedvezmény” megadására), továbbá a kiutasítás mellőzésére irányult (183. és 185. számú elsőfokú bírósági iratok).

A vádlott korábban eljáró védője a másodfokú eljárásban a 30. sorszám alatti beadványában indokolta fellebbezését, melyben kifejtette, hogy az orgazdaság elkövetési tárgyának a vámellenőrzés alól elvont áru nem tekinthető, ezért e vagyon elleni bűncselekmény elkövetése nem jöhet szóba, legfeljebb a költségvetést károsító cselekmény, mely esetben a büntetés enyhítése indokolt. Fellebbezésében a védencével szemben kiszabott kiutasítás mellőzésére tett indítványt, mivel álláspontja szerint annak törvényi feltételei nem állnak fent.

A vádlott új meghatalmazott védője részben módosítva a védelmi fellebbezés indokait – a cselekmény minősítését már nem támadva – az 51. számú beadványban részletezte a perorvoslat okát és irányát, mely szerint a bűnsegédi elkövetésre, a beismerő vallomásra és más feltárt és nyomatékos enyhítő körülményekre tekintettel a büntetés enyhítése indokolt, illetve az a tény, hogy kiskorú gyermekei magyar állampolgárok is, valamint előadása szerint a család Magyarországon bérelt ingatlant, a kiutasítás mellőzését alapozza meg.

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.138/2020/23. számú észrevételében a védelmi jogorvoslatokat nem tartva alaposnak III. r. vádlottat érintő beszámítás pontosítása mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta a fellebbezések érintett két vádlott vonatkozásában.

[6] A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 600. § (1) bekezdés b) pontja alapján – mivel bizonyítás felvétele volt szükséges – tárgyaláson bírálta el.

[7] A fellebbezési tárgyaláson az ügyész az észrevételében, a védelmi oldal tagjai pedig a jogorvoslataikban, illetve azok – részben módosított – indokaiban foglaltakat fenntartották.

[8] A védelmi fellebbezések részben alaposak.

[9] A másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése szerint a törvényszék ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a perjogi szabályok, a tényállás megalapozottsága, a bűnösség, a cselekmény jogi minősítése, a büntetéskiszabás és egyéb kérdések vonatkozásában is arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki és milyen okból fellebbezett. A védelmi perorvoslatok iránya által meghatározottan teljeskörű volt a felülbírálat.

[10] Az ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást nagyrészt a perrendi szabályok megtartásával folytatta le.

[11] Relatív eljárási szabálysértés történt viszont azzal, hogy az objektív lehetőség fennállása és indokoltsága ellenére nem hallgatta ki tanúként az egyezségkötés elfogadása után jogerősen elítél (illetve meg sem kísérelte a kihallgatását), akinek a vallomása perdöntő bizonyítékot képez az ügyben. Ezt nem pótolja a nyomozás során, illetve az egyezségkötés során az ügyészség előtt tett, egyébként mindenben perrendszerű és tartalmi oldalról is helyesen elfogadott terhelti vallomás felolvasása, illetve ismertetéssel történő tárgyalás anyagává tétele. Ez egyrészt sérti a törvényben ugyan már külön az alapvető rendelkezések között nem nevesített, de a részletszabályokban egyértelműen megjelenő közvetlenség elvét, másrészt a védelem jogait és nem áll összhangban azon törvényi rendelkezésekkel, melyek kifejezetten ilyen esetekre a tanúvallomási akadályokról szólnak [Be. 172. § (2) bekezdés d) pont, 411. § (5) bekezdés a) pont].

[12] Az ítéltábla álláspontja tehát az, hogyha a büntetőeljárás több vádlottal szemben folyik és az előkészítő ülésen az egyik vádlott beismerő, vádlott-társaira terhelő vallomást (nyilatkozatot) tesz, melyet a bíróság elfogad, vagy egyezséget kötött az ügyészséggel, és azt a bíróság jóváhagyja, nem lehet eltekinteni e vádlottnak a tárgyalásra történő idézésétől és a kihallgatásától.

[13] A Be. 425. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a bíróság tárgyalást tart, ha a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására bizonyítást vesznek fel. Azon vádlottak esetében, akik a bűncselekmény elkövetését nem ismerték be, vagy nem kötöttek egyezséget a büntetőjogi felelősségükről, tárgyalás keretében lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként kell a büntetőjogi felelősségükről döntenie a bíróságnak. Azaz a bizonyítási eljárás során ki kell hallgatni a bűnösséget beismerő, illetve egyezséget kötő terheltet is. Ha az egyezség jóváhagyása után, a beismerő nyilatkozat elfogadását követően a bíróság nem különítette el az ügyét és hozott ítéletet akkor továbbra is terhelti pozícióban maradva vádlottként kerül sor kihallgatására [Be. 503. § (2) bekezdés, illetve Be. 736. § (7) bekezdés]. Amennyiben a bíróság elkülönítette a büntetőeljárást vele szemben és ítéletet hozott, vagy elkülönítés nélkül hozott ítéletet, akkor tanúként kell idézni és kihallgatni az érintettet. Ez utóbbi esetben, ha „bűnbánó” ún. ítéleti alkut kötő terhelt a vallomástételt megtagadja, az eljárás korábbi szakaszában tett – köztük a beismerő – vallomása felhasználható, mivel a Be. 527. § (1) bekezdés b) pontja, illetve Be. 177. § (5) bekezdés lehetővé teszi annak felolvasását és nincs perjogi akadálya a bizonyítékként értékelésének sem.

[14] Ezen álláspontot erősíti az is, hogy az előkészítő ülés vádlottanként megtartható, így arra az érintett vádlotton, védőjén kívül a többi vádlottat kizárólag értesíteni kell [Be. 499. § (6) bekezdés]. Ebből következik, hogy az előkészítő ülésre nem idézett vádlott, illetve védő,

ha nem jelenik meg, kérdéseket nem tud feltenni, és észrevételi, indítványtételi jogát sem gyakorolhatja.

[15] Megjegyzendő, ha meg is jelennének az előkészítő ülésen, akkor sincs lehetőségük az őket érintő körben kérdéseket feltenni a beismerő (egyezséget kötő) vádlottnak, mert az előkészítő ülésen bizonyítás felvételére nincs lehetőség, ott kizárólag a Be. 499. § (1) bekezdés alapján a vádlottnak a váddal kapcsolatos álláspontja ismerhető meg, illetve az eljárás későbbi menetének alakulása körvonalazódik, illetve a bűnösség beismerése esetén a személyi körülményeire hallgatható csak ki.

[16] Így a bűnösséget el nem ismerő vádlottak és védőik a Be. 39. § illetve Be. 42. § keretében szabályozott jogaikat kizárólag a tárgyaláson tudják érvényesíteni. Következésképpen az adott eljárási helyzetben a védelmi jogok sérültek.

[17] Az eljárási szabálysértés kiküszöbölése nem mellőzhető, arra pedig csak a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja szerint a perjogi hiba bizonyítás általi lefolytatásával volt lehetőség.

Az ítéltábla ezen okok miatt a védelmi indítványt e részben alaposnak tartva, tanúként idézte és hallgatta ki. A tanú kihallgatása kapcsán elsődlegesen rögzíti, hogy az I. r. vádlott védőjének perorvoslati indokaival szemben az egyezségkötés során a Be. 411. § (5) bekezdés a) pontjában írt együttműködés vállalására nem került sor, melyből következik, hogy a tanút a Be. 172. § (1) bekezdés b) pont bc) pontjában foglaltak szerint az önvádra kötelezés tilalmának elvéből eredő relatív mentességi jog megilleti, miszerint a tanúvallomást megtagadhatja, aki magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná, de csak az ezzel kapcsolatos kérdésben. E mentességi jog tehát nem abszolút, nem korlátlan és nem jogosítja fel a tanút – a Be. 171. §-ban írtaktól eltérően – a tanúvallomás teljes megtagadására.

tanú a másodfokú tárgyaláson a nyomozás során vádlott-társaira tett terhelő vallomását fenntartotta. A hozzá intézett kérdések egy részében a választ a Be.172. § (2) bekezdés b) pont bc) alpontja alapján – jogszerűen – megtagadta, mivel azzal önmagát bűncselekmény elkövetésével vádolná, másrészt a bűncselekmény elkövetése óta eltelt hosszabb időre figyelemmel, konkrétumokra már nem emlékezett, de az egyezség kötés során tett részletes és törvényesen felvett, a tényállást részben megalapozó vallomását nem változtatta meg. E bizonyíték így törvényesen képezte a tényállás alapját.

[18] A ténybeli revízió kapcsán a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és alapvetően megalapozott tényállást állapított meg, mely tanúkihallgatásának elmaradása folytán volt felderítetlenség miatt részben megalapozatlan [Be. 592. § (2) bekezdés b) pont]. A hiba folytán ugyanis a kizárólag okiratként felhasznált bizonyíték nem értékelhető, mely úgy értelmezendő, hogy a bíróság a tényállás szempontjából lényeges és ismert bizonyítékot nem vizsgált meg.

[19] A másodfokú bizonyítás felvételével, az eljárási szabálysértés orvoslásával a felderítetlenség elhárult, a tanúvallomás nem indokolta az elsőfokú tényállás módosítását.

[20] A tényállás ezen túlmenően hiányos és helytelen ténybeli következtetés is észlelhető volt [Be. 592. § (2) bekezdés b) és d) pont]. A megalapozatlanság részbeni és a másodfokú eljárásban javítása nem mellőzhető (BH2019. 98.II.).

[21] Az elsőfokú bíróság a releváns adatok hiányában III. r. vádlott személyi körülményeire vonatkozó, a Be. 561. § (3) bekezdés b) pontjában írt tényeket nem tudta rögzíteni, a másodfokú eljárásban azonban e tényekre is merültek fel okiratok, így ezen – a történeti tényállás részét nem alkotó, ezért a megalapozottság szempontjából nem irányadó – tényeket is meg kell jelölni a határozatban a valósághűség érdekében, mint ahogy I. r. vádlott ellen indult és jelen ügy nyomozásával összefüggő másik büntetőeljárást is.

[22] A másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében, az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján a tényállást a következőkben helyesbíti és kiegészíti, illetve módosítja az I. r. és III. r. vádlott személyi körülményeivel kapcsolatos tényeket.

- I. r. vádlott ellen a Központi Nyomozó Főügyészség 2020. október 26. napján kelt 1.Nyom.1585/2019/30. számú vádirata alapján a Győri Törvényszéken B.84/2020. számon indult eljárás 2 rendbeli a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés I. fordulata szerint minősülő kötelesség megszegésére irányuló hivatali vesztegetés büntette és 2 rendbeli a Btk. 282. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő felbujtóként, hivatali eljárása során, hivatali kötelességét megszegve elkövetett bűnpártolás büntette miatt. A vádirati tényállás szerint a vádlott jelen ügy nyomozását felügyelő ügyésznek közvetítően keresztül többmillió forintot juttatott el, hogy elkerülje a felelősségre vonást. E pénzből az ügyre ráhatással bíró adóhatósági személyek is részesültek.

- III. r. vádlott nős, három gyermekük van, akik 2000-ben, 2003-ban és 2010. évben születettek. E közeli hozzátartozói magyar állampolgárok is, a Köztársasági Elnök a 2014. KE-VI-1.04663/2014. számú határozatával honosította őket. A III. r. vádlott azonban nem tartózkodik Magyarországon, jelenleg a bíróság előtt pontos, ellenőrizhető tartózkodási helye nem ismert (54. sorszámu másodfokú iratok).

- A [11] bekezdés első sorában a fuvarozásban résztvevő társaság teljes cégneve:(nyomozási irat 1. kötet 543. lap).

- [24] bekezdés: r III. r. vádlott által vezetett nyergesvontató és a pótkocsi szlovén rendszámmal rendelkezett (nyomozási irat 1. kötet 585-591. lapok).

[34] bekezdés: Az eljárásban konkrétan be nem azonosított bankgarancia vonatkozásában megállapítható, hogy azt eredeti rendeltetésétől eltérően azzal a céllal létesítették ismeretlenül maradt személyek, hogy az adózás alól elvont dohányárúnak az Európai Unió területére történő zavartalan behozatalát elősegítsék, ugyanakkor az áru országba lépésével a vámellenőrzés alóli elvonás megtörtént.

- [35] bekezdés: III. r. vádlott a dohányáru országba történő szállításával a költségvetésnek 234 495 209 Ft vagyoni hátrány okozásához nyújtott segítséget az eljárás során ismeretlenül maradt, nem azonosított elkövetőknek.

- [41] bekezdés: Az eljárás során nem azonosított, ismeretlen személyek szegték meg a jövedéki adóról és a jövedéki termékek forgalmazásának általános szabályairól szóló 2016. évi LXVIII. törvény (továbbiakban: Jöt.) által előírt jogszabályi rendelkezéseket. I. r. vádlott e személyek által adófizetési kötelezettség alól elvont jövedéki termék elidegenítés érdekében történő megszerzésében működött közre, míg III. r. vádlott az áru szállításával az ismeretlen személyek adóelkerülést célzó cselekményét segítette elő.

- [47] bekezdés: I. r. vádlott tekintetében mellőzi, hogy a vámellenőrzés alóli elvonásban működött közre, mely III. r. vádlottnál állapítható meg. a már vámellenőrzés alól elvont árut szerezte meg.

- A gépjármű tulajdonosa , üzembentartója nevű személy volt. Nem igazolható, hogy tudomása volt arról, hogy a gépjárművét bűncselekmény elkövetéséhez használják (nyomozási irat 1. kötet 269. sorszámú hatósági határozat).

- I. r. vádlott kiskorú fia, jelen ügy tárgyát képező bűncselekmény elkövetése után, az abból származó nyereségből megvásárolva 2018. október 8-án szerzett tulajdonjogot 1/1 arányban a helyrajzi számú, természetben a lakás, valamint a ... belterület ...valóságban agarázs tekintetében (elsőfokú bírósági irat 220.).

[23] A kiegészítésre és helyesbítésre a már jelzett okiratok alapján és ténybeli következtetéssel került sor, elsősorban a III. r. vádlott részvételét illetően, miszerint cselekvősege elsődlegesen a vámellenőrzés alól elvonást célozta a szállítással, de az nem állítható, hogy mindkét vádlott olyan tettesi magatartást tanúsított, melyre az elsőfokú tényállás utalt a költségvetési csalást károsító cselekmény kapcsán.

[24] A helyesbítéssel és kiegészítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú ítélezés alapját képezte.

[25] Az elsőfokú bíróság az ügy eldöntése szempontjából lényeges személyi és tárgyi jellegű, közvetlen, közvetett és származékos bizonyítékokat megvizsgálta és azokat egyenként és összességükben is hibátlanul, a logika törvényei, az észszerű gondolkodás szabályai szerint értékelte. Vizsgálta I. r. vádlott, a bűncselekményt tagadó vallomását, a terheltségek védekezését, melyek közül különös jelentőséggel bírt ügyészségi - a másodfokú eljárásban megerősített - terhelti vallomása, a dohányáru szállítására és Magyarországi útjára vonatkozó okiratokat, a fuvar garanciáját, annak feloldását és valamennyi olyan tényről érintő bizonyítékot, mely meghatározó az egyes részlet- és központi tények megállapításakor. Már itt előre bocsátja az ítéltábla, hogy a tényállás nem kizárólag egyezségi eljárásban tett vallomásán alapszik, hanem más fontos személyi és tárgyi jellegű bizonyítékon. Az elsőbírósági mérlegelés hibátlan, a törvényszék megalapozottan vetette el I. r. vádlott tagadó védekezését. Ugyanakkor meg kell jegyezni, hogy az elsőfokú tárgyaláson benyújtott írásbeli vallomásával szemben a másodfokú eljárásban előadta, hogy tudott a cigarettaszállításról és a

raktár bérléséhez segítséget nyújtott, lényegében ezzel elismert egy részesi szerepet, ami szintén a felelősségét megalapozó elsőbírósági tényeket támogatta.

[26] A törvényszék indokolási kötelezettségét nagyrészt teljesítette, indokolt azonban a másodfokú eljárásban a tényekre vonatkozó mérlegelés összefoglalása és az indokolás kiegészítése az ítélet jobb közérthetősége és a törvényi elvárások biztosítása érdekében.

[27] Közvetlen, objektív bizonyítékok által igazolt kétségtelen tény, hogy a nagymennyiségű dohányáruval megrakott, III. r. vádlott által vezetett járműszerelvénnyel a perbeli napon az államhatár átlépését követően a debreceni telephelyre hajtott, ahol megkezdődött a cigaretta kirakodása. Ezt a személyi bizonyítékok, de különösen a lefoglalási eljárás, az arról készült okiratok, fényképfelvételek, mint tárgyi bizonyítékok egyértelműen bizonyították.

[28] III. r. vádlott a nyomozás során legalábbis részben feltárta a szerepét és beszámolt arról, hogy milyen körülmények között vállalta el a dohányáru Magyarországra szállítását (2016. november 3-i gyanúsítottai vallomás, nyomozási irat 1. kötet 535-537. lap). A szállításra vonatkozó okiratokat, különösen a ... nemzetközi fuvarokmányt vitathatatlanul ismernie kellett, ezáltal tudni, hogy nem legális a cigaretta Magyarországon történő leparkolása, kipakolása, eltérve az okmányokon igazolt szállítási célponttól. Ezen vallomása részben közvetlenül, de közvetve is I. vádlott védekezését cáfolta és összhangban állt ügyészségi vallomásával is a dohányáru eredetét és illegális szállítását, megszerzését illetően is.

[29] A pakolt áru jellegét érintő kezdeti tagadást követően IV. r. vádlott (nyomozási irat 859. lapszám) és V. r. vádlott (nyomozási irat 835-837.) is elismerték egybehangzóan, hogy nem csempét, hanem cigarettát pakoltak le a kamionról a vádbeli debreceni telephelyen. E vallomások megerősítették és már hivatkozott vallomásait, egyben fontos alapot adtak a mérlegelés során a bíróságnak az I. r. vádlott védekezése elvetésének.

[30] Az kétségtelen, hogy a bizonyítás anyagában voltak jelentős és fel nem oldható ellentmondások, különösen a kipakolást követő események, a helyszínről való menekülés, és távozását, a használt gépkocsikat illetően. Az elsőfokú bizonyíték-értékelés felülmérlegelésének azonban nem álltak fenn a feltételei, mert a tényállás a helyesbítést követően már megalapozott, másfelől a valóban érdemi részekben, miszerint a vámellenőrzés alól elvont termék Magyarországra szállítását, majd a perbeli napon a bankgarancia feloldását illetően egységesek voltak a terhelő bizonyítékok, melyek mind az I. r. mind a II. r. vádlottak aktív szerepét támasztották alá a cselekménysorban.

[31] A ... Kft.-vel kötött bérleti szerződésre és megkötésére a tárgyaláson is kihallgatott tanú szolgáltatott az eljárásban hitelt érdemlő bizonyítékot (nyomozási irat 2. kötet 881-883., bírósági irat 133. számú jegyzőkönyv 8-9. oldal), mely egybevágott ügyészségi terhelő vallomásával és a tényállásban foglaltakat erősítette meg.

[32] hivatkozott, a nyomozó hatóság és az ügyészség felé intézett telefonhívása sem hat ez ellen érdemben, mert a tanút nemzetközi jogsegély keretében tanúként hallgatta ki az ukrán

hatóság és megerősítette ügyészégi vallomását, s egyben a tényállásban foglaltakat. A vallomásban több ízben hivatkozott az nevű személyre, mely alappal teszi hitelt érdemlővé a volt II. r. terhelt e körben tett vallomását is. Megjegyzendő, hogy egy telefonbeszélgetésről rögzített hivatalos feljegyzés, melyben a hívó fél személyazonosságának, valamint a beszélgetés befolyásmentességének, önkéntességének ellenőrzésére nincs lehetőség, nem lehet perdöntő.

[33] I. r. vádlott védőjének érveire az ítéltábla rámutat arra, hogy valóban voltak jelentős kérdéseket is érintő ellentmondások a bizonyítás anyagában. Ezek azonban nem a valóban lényeges tényekre vonatkoztak és feloldhatók voltak. A kamion kirakodása és az I. r. vádlott által a cigaretta megszerzése valóban fontos törvényi tényállási elemet megvalósító múltbeli történés, konkrét tény, azonban a telephelyről való menekülés módja, a hatóság által észlelték, az egyes gépjárművek észlelése nem meghatározó. a védelmi okfejtéssel szemben a tényállásban foglaltakat támasztotta alá az nevű szerepére és az érintett társasággal összefüggésben. ügyészégi vallomását az eljárás adatai pedig a fő pontokban alátámasztották.

[34] A védelem I. r. vádlott valós szerepét illetően részben a bizonyítékok okszerű mérlegelésén keresztül támadta a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan eredményre nem vezethetett.

[35] Fontos a revízió e részében leszögezni, hogy megalapozatlansági ok hiányában, vagy a részbeni megalapozatlanság orvoslását követően a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Ennek elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Utal rá az ítéltábla, különös tekintettel a magyar büntetőeljárásban is már hatályos részleges precedens jellegre, hogy a közzétett eseti döntésekre hivatkozás indokolt, e döntések ugyanis az egységes bírói gyakorlat kialakítását, a vitás jogkérdésekben való eligazodást, és ebből következően a jogbiztonságot szolgálják [BH2020. 94. (Kúria Bfv.I.486/2019.)].

[36] A védői indokokra a ténybeli hibákra hivatkozással összefüggésben az ítéltábla még a következőket emeli ki. A megalapozottság fogalmát a törvény pozitív módon nem határozza meg. A megalapozottságra a megalapozatlansági okok nemlétéből, hiányából lehet következtetni. Jelen esetben sem részbeni, különösen nem teljes és ténybeli okból kizárólag ezen esetben hatályon kívül helyezéshez vezető megalapozatlanság nem volt feltárható. A bíróság ugyanis a tényállást a törvényes bizonyítás után a vád keretei között valósághűen, hiánymentesen állapította meg. Nem foghat helyt a védői okfejtés, hogy a mérlegelés logikátlan vagy hibás. Az elsőfokú bíróság ugyanis a közvetlen bizonyítékok alapján helyesen állapította meg a kiinduló tényeket és nem tévedett akkor sem, amikor tényből tényre következtetett. Bizonyíték-értékelő tevékenysége összhangban áll a közvetett bizonyítás szabályaival.

[37] A törvényszék indokolási alapvetően megfelelően teljesítette, azonban a védelmi bizonyítási indítványok elutasítása kapcsán az indokolást ki kell egészíteni, tekintettel arra is, hogy a másodfokú eljárásban is előterjesztésre került a hivatkozott bankgaranciára vonatkozó bizonyítás kiegészítése.

Az ítéltábla nem tartotta indokoltnak a hatóságok megkeresését a bankgarancia feloldásával kapcsolatos adatok beszerzése érdekében, mert a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a bűncselekménnyel érintett dohánytermékek vonatkozásában a fő szerepet játszó és ismeretlenül maradt elkövetők szándéka az volt, hogy azt adózás alól elvonva anyagi haszon ellenébe juttassák be Magyarország (az Európai Unió) területére, e cselekmény zavartalan lefolytatásának eszköze volt a bankgarancia.

Az indítvány elutasításának indoka kettős: egyrészt eljárásjogi, másrészt ténykérdésekkel összefüggő. Az indítvány klasszikusan felderítő, nyomozási cselekmény elvégzésére irányul. Egy külföldi országban, teljes pontossággal nem ismert tárolási helyen fellelhető okirat felkutatása, rögzítése nyomozási feladat. A bíróság nem nyomoz és nem nyomoztat, még a vádlott javára sem. Attól nincs elzárva, hogy az alakuló gyakorlat szerint hivatalból bizonyítási eszközt vizsgáljon meg, bár a Be. a bíróság eljárását indítványhoz köti, de felderítő jellegű tevékenységet nem végez és nem is végezhet, mert nem ez az eljárásjogi feladata. Az ítéltábla álláspontja egyébként az, miszerint a bíróságnak általában tartózkodnia kell attól, hogy indítvány hiányában bizonyítson, irányadó ez pro és kontra, azaz a vádlott terhére és javára szólóan is. A Be. egyik kardinális eleme, célja ugyanis az eljárási feladatok megszólása elvének hatékonyabb biztosítása, mely elvet alapjaiban a gyakorlat sem törheti át.

A bizonyítás elvégzésére megfelelő ténybeli indok sem volt. Előre kell bocsátani, hogy a tényállásban felhívott bankgaranciára megfelelő nyomozási cselekményeket nem végeztek. Ezen okiratra és sorsára nézve csak a nyomozási irat 2. kötetéhez csatolt NEBEK jelentés áll rendelkezésre, melyből azonban nem derül ki az okirat beazonosítható sorszáma, az, hogy ki, pontosan mikor és hol állította ki, mely személy vagy társaság kezdeményezte a feloldást és arra konkrétan mikor, hol és mely szerv által, milyen körülmények között került sor, sőt az sem tisztázott, hogy az okirat valós volt vagy sem. A nyomozás során indokolt lett volna fenti körülmények tisztázása, mely elmaradt és a nyomozás során egyébként is észlelhetők voltak hiányosságok. Az ártatlanság vélelmét szem előtt kell tartani, de azért nem hagyható teljesen figyelmen kívül – ha e tény nem is lehet perdöntő –, hogy a Győri Törvényszéken a már rögzítettek szerint I. r. vádlott ellen hivatali vesztegetés büntette miatt folyik büntetőeljárás azon vádirati tények alapján, miszerint a vádlott közvetítőn keresztül az ügyben eljáró ügyészt, s rajta keresztül az adóhatósági nyomozásra hatni tudó hivatalos személyeket vesztegetett meg, hogy elkerülje a felelősségre vonást.

A bankgarancia feloldása és a feloldás pontos ideje azonban nem központi kérdés, mert az országba történő behozatallal megindult a folyamat, mely már a vámellenőrzés alóli elvonás része. Másrészt a bíróság tényként rögzítette, hogy a feloldás megtörtént a perbeli napon, mely ténymegállapítás a jelzett bizonytalanságok ellenére nem támadható mérlegelésen alapszik annak megjegyzésével, hogy a cselekmény jogi sorsát nem a bankgarancia feloldása határozta meg.

[38] A jogkérdések, a minősítés felülbírálata kapcsán a másodfokú bíróság elsőként leszögezi, hogy az elsőfokú bíróság a Btk. 2. § rendelkezéseinek helyes értelmezésével alkalmazta az elkövetéskor hatályos büntető törvényt. Az alkalmazandó törvény tekintetében

a törvényszék álláspontját az ítéltábla osztotta. Az gazdaság törvényi tényállásának külön szabályozása ugyan az elkövetést követően az elbírálás idejére megszűnt, azonban a bűncselekménynek értékelt absztrakt tényállás büntetőjogi fenyegetése változatlan, csak a jogalkotó a pénzmosás bünteténél szabályozza. Az új törvény szerint is büntetendő ezért a korábban gazdaságként szabályozott bűncselekmény. Az elbíráláskor hatályos törvény azonban nem eredményez enyhébb elbírálást, ezért a törvényi főszabálynak megfelelően az elkövetéskori norma az irányadó mindkét perorvoslattal érintett vádlottnál.

[39] Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést I. r. és III. r. vádlottak bűnösségére, és az I. r. vádlott cselekményének minősítése mindenben törvényes. cselekménye azonban nem vagyon elleni, hanem a költségvetést károsító bűncselekményhez nyújtott fizikai bűnsegélynek értékelendő.

[40] I. r. vádlott tényállásba foglalt elkövetési magatartása valóban a Btk. 379. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő, figyelemmel a 459. § (6) bekezdés e) pontjára, a különösen jelentős értékre elkövetett gazdaság büntetettét valósította meg szándékegységben II. r. terhelttel. E részben helyes volt az elsőfokú bírósági álláspont.

A Btk. 379. § (1) bekezdés a) pontja szerint, aki költségvetési csalásból származó vámellenőrzés alól elvont nem közösségi árut vagyoni haszonszerzés végett megszerez, elrejt vagy elidegenítésében közreműködik, gazdaságot követ el.

Az elkövetéskor hatályos és alkalmazott törvény szerint külön tényállásban szabályozott bűnkapcsolat megvalósításának feltétele a törvényi tényállásban meghatározott alapcselekmény, azaz jelen esetben a költségvetési csalás. Ezt tettesként az irányadó tényállás szerint ismeretlen személyek hajtották végre. Az egyértelmű tény, hogy az adó, illetve vámterhek megfizetése nélkül kívánt gazdagodni a nyomozás során fel nem tárt és a vádbeli tényállásban is csak általánosság szintjén vázolt bűnözői csoport. A különösen jelentős értékű cigaretta költségvetési csalásból származott és ezt szerezte meg a debreceni telephelyen, nem vitásan elidegenítés és haszonszerzés érdekében.

Cselekménye a védői állásponttól eltérően azért nem minősülhet a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontja és a (4) bekezdés a) pontja szerint bűnrészesként elkövetett költségvetési csalás büntetettének, mert a nem közösségi áru a megszerzés idején már vámellenőrzés alá elvontnak minősül, arra pedig nincs adat, hogy a konkrét szállításban az elkövetési tárgyat képező cigarettára nézve abban közreműködött az I. r. vádlott, mely esetben valóban a költségvetést károsító cselekményért felelne. E részben utal az ítéltábla a BH2019. 158. számon közzétett precedens jellegű kúriai döntésre (Bfv.I.1.134/2018.), mely a minősítés tekintetében részletes és jelen tényállásra vetítve is meghatározó jogértelmezést ad, melyre utalni kell III. r. vádlott cselekményének jogi megítélésekor is.

[41] III. r. vádlott cselekményét a másodfokú bíróság a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő a Btk. 14. § (2) bekezdés értelmében bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetettének minősítette. E vádlott ugyanis a költségvetési csaláshoz az áru szállításával segítséget nyújtott, az elkövetési tárgyat már a vámellenőrzés előtt birtokba vette. A tettesi cselekmény célja a vámellenőrzés és az adófizetés megkerülése volt, melyhez a határon történő átszállítással a III. r. vádlott segítséget

nyújtott. A bűnösség megállapításához szükséges tudati, ún. belső tények is igazoltak, hiszen az eljárásban maga a vádlott is elismerte részvételét a cigaretta kamionnal történt behozatalában.

Az gazdaságot kizárólag a Btk. 379. § (1) bekezdésében felsorolt tizenegy bűncselekmény – köztük a költségvetési csalás - valamelyikből származó dologra lehet elkövetni. Az gazdaság tettese ezért nem lehet az, aki ezen alpbűncselekmény(ek) elkövetésében bármilyen elkövetői minőségében részt vett. III. r. vádlott vonatkozásában megállapítható, hogy tudott arról, hogy az általa vezetett kamionnal szállított dohányáru tényleges célországa nem hanem Magyarország. Tudott arról, hogy a dohányárut az azt terhelő adókat meg nem fizetve Magyarországon kipakolják, és értékesítik. A dohányáru vonatkozásában a költségvetési csalás büntette akkor lett befejezett, amikor a dohányáru valós célállomását elhallgatták a hatóságok előtt (valós tény elhallgatja) és azt a román-magyar államhatáron vámellenőrzés alól elvonva szállították be az országba. Ebben pedig III. r. vádlottnak mint az árut szállító sofőrnek aktív (bűnszegédi) szerepe volt, magatartásával segítséget nyújtott a költségvetési csalás elkövetéséhez, tehát a Btk. 379. § (1) bekezdésében meghatározott bűncselekményhez. Ezért a cselekménye az elsőfokú ítélet [48] bekezdésében adónemenként felsorolt összegek együttes értékére figyelemmel 1 rendbeli, a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontba ütköző, de a (4) bekezdés a) pont szerint minősülő bűnszegédként elkövetett költségvetési csalás büntette.

E vádlott cselekményénél is hivatkozik az ítéltábla a BH2019. 158. számú eseti döntésre, melyben foglaltak szerint e terhelt cselekvősége költségvetési csalásnak és nem gazdaságnak minősül.

[42] A vádbeli és ítéleti tényállás utal arra, hogy a vádlottak a cselekményt szervezeten, egy külföldi bűnözői csoport részeként követték el, mely felveti a bűnszervezeti vagy legalábbis a bűnszövetségben történő elkövetést, mely a költségvetési csalás minősítésére is kihat. Ugyanakkor erre nézve a nyomozás során megfelelő mélységű bizonyítás nem folyt és a vád, valamint az ítélet is lényegében a konkrétumok (résztvevők, a hierarchia, a tevékenységek megosztása, módja, ideje, jellege) meghatározása nélkül általánosságban fogalmazott. Megállapítható, hogy a szervezett elkövetésre valójában vádlói akarat sem volt, ezért az egyébként helyesen felhívott bevezető tények nem eredményezhették a cselekmények súlyosabb megítélését.

[43] A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket alapvetően helyesen feltárta. I. r. vádlott tekintetében további kisebb nyomatékú enyhítő körülmény a másodfokú eljárásban előterjesztett részleges ténybeli beismerése, r III. r. vádlottnál pedig az okirattal igazolt kiskorú gyermekes családi állapota. Nem cáfolható, hogy szokése ellenére a gyermek tartásához hozzájárul.

[44] A törvényszék I. r. vádlottal szemben a büntetési tétel (öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztés) középértékétől indokoltan eltérve, a törvény alsó határ közelében állapította meg a szabadságvesztés és ehhez igazodóan a közügyektől eltiltás tartamát. E büntetés a büntetési céloknak megfelel, a bünteteskiszabási körülményekkel összhangban áll, kifejezi az egyéniesítést, tetтарыны. Тúl szigorúnak a valóban jelentős időmúlás ellenére sem tekinthető, lényeges enyhítésére, illetve enyhítő szakasz alkalmazására, figyelemmel a cselekmény jellegére és a vádlott előéletére is, nem kerülhetett sor.

[45] III. r. vádlott büntetésének enyhítését azonban az ítéltábla, elsősorban a cselekmény enyhébb minősítésére, valamint a bűnsegélyre és a beismerő vallomásra tekintettel szükségesnek tartotta, mely által biztosítható az ítélet büntetése szabására vonatkozó belső arányossága is. Ezért a szabadságvesztés és az alább részletezett, törvényesen alkalmazott kiutasítás tartamát egyaránt három évre enyhítette.

III. r. vádlottal szemben kiutasítás kiszabása a büntető törvénynek megfelel. A Btk. 59. § (1) bekezdése szerint azt a nem magyar állampolgár elkövetőt, akinek az országban tartózkodása nem kívánatos, Magyarország területéről ki kell utasítani. A kiutasított köteles az ország területét elhagyni, és a kiutasítás tartama alatt nem térhet vissza.

A Btk. 59. § (4) bekezdés b) pontja viszont törvényi korlátot teremt, miszerint azzal szemben, aki Magyarország területén jogszerűen tartózkodik, és a családi élet tiszteletben tartásához való joga sérülne, csak tízévi vagy azt meghaladó tartamú szabadságvesztés kiszabása esetén lehet helye kiutasításnak, feltéve, hogy az elkövetőnek az országban tartózkodása a közbiztonságot jelentősen veszélyeztetné.

A III. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára, jellegére figyelemmel az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a kiutasítás indokoltsága kapcsán. Ezen az a körülmény sem változtat, hogy időközben a vádlott házastársa és gyermekei honosítási eljárás keretében a magyar állampolgárságot is megszerezték, illetve a vádlott Magyarországon, egyébként megfelelően nem igazolt módon, ingatlant bérelt. Megállapítható ugyanis, hogy a vádlott ezen ingatlanban nem él, jelenleg is külföldön (Szerbiában) a hatóság előtt ismeretlen helyen tartózkodik, ellene elfogató parancs került kibocsátásra, ezért a családi élet sérelme az adott körülmények között nem merül fel. A kiutasítás mellőzésére ezért nem volt alap.

[46] Az elsőfokú bíróság I. r. vádlottal szemben törvényesen alkalmazott vagyonekobbzást, azonban nem az általa megjelölt törvényi ok alapján és nem az ítéletbe foglalt összeg erejéig kell az intézkedést elrendelni.

Az ítélet [147] bekezdése alapján a bíróság a vagyonekobbzást a Btk. 74. § (1) bekezdés d) pontja és Btk. 75. § (1) bekezdés b) pontja alapján rendelte el.

A tényállás szerint 2016. szeptember 22. napján a III. r. vádlott által vezetett kamionban összesen 672 600 000 Ft értékű dohányárut szállítottak, melyből a helyszínre érkező pénzügyőrök a gépjárműbe átpakolva 392 350 000. Ft értékű árut megtaláltak, lefoglaltak. A fennmaradó 280 250 000 Ft értéket képviselő dohánytermék felkutatására tett intézkedések nem vezettek eredményre, így megállapítható, hogy ezen összegű termék elidegenítésével gazdagodott I. r. vádlott (Kúria 69/2008. Bk. vélemény I. pont), ezért a Btk. 74. § (1) bekezdés a) és Btk. 75. § (1) bekezdés b) pontja alapján ezen összeg erejéig van helye vagyonekobbzásnak).

Az elkövetéskor az I. r. vádlott tulajdonát képező és később, 2018-ban kiskorú gyermekére átruházott ingatlanokra (lakás és garázs) zár alá vételt rendeltek el a nyomozás során a vagyonekobbzás biztosítása végett [Be. 324. § (1) bekezdés]. Helyesen járt el az elsőfokú bíróság amikor ezen ingatlanok vonatkozásában nem rendelkezett a zár alá vétel feloldásáról. Ez utóbbira kizárólag a Be. 331. § (1) bekezdésében felsoroltak esetében van lehetőség. Mivel a bíróság I. r. vádlottal szemben az eljárást vagyonekobbzás alkalmazásával zárta le, ezért a Be. 332. § (2) bekezdés alapján – figyelemmel a Vht. 137/B. § és 139. § (5) bekezdés, valamint Art. 59. § (6) bekezdés rendelkezéseire – a zár alá vétel feloldására a végrehajtási eljárásban az ingatlan árverésének foganatosítása során kerülhet sor.

[47] Az elsőfokú bíróság a bűnjelek vonatkozó részére helyesen rendelt el elkobzást, így a lefoglalt kamionra és pótkocsira, mely az iratok szerint cégének tulajdona, így egyértelműen köthető a III. r. vádlotthoz. Az elkobzásnak ugyanis feltétele, hogy a bűncselekmény eszköze az elkövető tulajdona legyen, vagy ha nem tulajdona, a tulajdonosa tudjon a bűncselekmény elkövetéséről [Btk. 72. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés]. E feltétel a gépjármű tekintetében nem állapítható meg, mert az iratok tanúsága szerint (nyomozási irat 1. kötet 289. számú irat) a jármű tulajdona, az üzemben tartó használója pedig volt. A tényállásban és a bizonyítékok között sincs arra adat, hogy a tulajdonos vagy az üzemben tartó tudtak volna arról, hogy a járművel szállítják el a dohányárut, mellyel bűncselekményt követtek el, így a jármű nem esik elkobzás alá.

[48] Az előzetes fogvatartástIII. r. vádlottnál valóban be kell számítani a szabadságvesztésbe. Az erre vonatkozó rendelkezés azonban pontatlan, mert nevezett nem 2015. hanem helyesen 2016. szeptember 22. napjától volt előzetes fogvatartásban 2017. március 22-ig. Nyilván a vád, később egyébként módosított elírásából ered a téves rendelkezés, melyet a másodfokú bíróság orvosolt az iratoknak megfelelően. Mindez azonban helybenhagyás keretei között nem lett volna lehetséges, ha csak ez a módosítás ok merült volna fel, mert a beszámítás olyan fontos rendelkezés, melyet egyszerűsített felülvizsgálati eljárásban is korrigálni lehet, így értelemszerűen a jelentős tartamot (egy évet) érintő téves rendelkezés megváltoztatási okot jelent, függetlenül attól, hogy számelírásból eredt.

[49] Az ítélet egyéb, járulékos, az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben hozott rendelkezései helyesek és törvényesek.

[50] A kifejtetteknek szerint az ítéltábla elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett vádlottakra nézve a szükséges részben a Be.606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a védelmi fellebbezések alaptalansága folytán a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta. Rögzítette egyben, hogy a bíróság a 2021. május 5. és 10. napjain tartott tárgyalás (133. számú jegyzőkönyv) alapján hozta meg határozatát. Az előző napokon előkészítő ülést tartott, mely eljárási cselekményeket nem kell a határozatban feltüntetni, csak a tárgyalási határnapokat.

Debrecen, 2022. szeptember 26.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke az aláírásban akadályozott Dr. Diószegi Attila előadó bíró helyett is, dr. Sörös László sk. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 17.B.37/2020/151. számú ítélete I. r. és ,, , III. r. vádlottakat érintően a Debreceni Ítéltábla Bf.I.207/2022/56. számú ítéltében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2022. szeptember 26.

Dr. Háger Tamás sk.

a tanács elnöke